

HET ROER OM

Het is een warme zomer dit jaar. De zoete geur van bloeiende bloemen die in mijn tuin staan vult de zwoele avondlucht. Genietend kijk ik naar een kikker die pogingen doet zijn avondmaaltijd bij elkaar te vangen. Heel voorzichtig sluipt hij naar de rand van de vijver, neemt een sprong en met mug en al plonst hij het water in. Gelukkig zijn ze nu niet meer zo aan het kwaken. Dat doen ze vooral in het voorjaar als ze, net wakker geworden uit de winterslaap, merken dat het water door de zon weer warmer gaat worden en het tijd wordt om te gaan paren. Een herrie dat ze kunnen maken, ongelofelijk. Jack, mijn man, heeft al eens een poging gedaan om ze te vangen omdat het gekwaak ons uit de slaap houdt. Op het moment dat Jack beneden bij de vijver aankomt, houden de kikkers verschrikt hun gekwaak voor zich. Uren zit hij te wachten, maar nee hoor, geen kikker te zien. Uiteindelijk gaat hij maar naar bed. Hij zit nog niet op de rand van het bed, of het gekwaak begint weer opnieuw. “Dat is de natuur ‘, zeg ik, “laat ze maar zitten, ze zijn best leuk om te zien”. “Ja, ja” moppert Jack,” maar ik wil wel slapen”. De volgende dag vangt hij ze allemaal. Wel zeven kikkers zitten in een grote bak onder de tuintafel, uit de zon. Ik kom thuis uit mijn werk en vraag waar de kikkers zijn. Ik kijk in de bak en prompt springt er dus eentje uit. “Ach, laat ze toch, als je ze gaat verplaatsen, komen ze toch weer terug en als ze dan de weg over moeten steken worden ze misschien dood gereden. Dat vind ik zielig”. Besloten wordt om alle kikkers terug te zetten in de vijver. Dat is de reden dat ik nu van het schouwspel kan genieten. De een na de ander doet vreselijk zijn best om voor de avond valt, nog snel wat te eten. Ik droom wat weg, alles is gedaan in huis het wachten is tot Jack thuiskomt uit zijn werk. Ruim 25 jaar nu werkt hij bij de douane. Veel overplaatsingen al meegemaakt, maar sinds de grenzen open zijn vanwege de Europese Unie, is het werk veelal administratief

geworden en lang niet meer zo interessant als vroeger. Ik hoor de autodeur dichtslaan en de voordeur zachtjes opengaan. Gedaan is het met de rust, tijd om voor het eten te zorgen. Ik steek de barbecue aan en zorg ervoor dat de tafel gedekt wordt. Mijn mooie kleed met zonnebloemen uit de Provence leg ik op tafel en ik schenk een biertje in voor Jack.” Hoe is het op het werk”, vraag ik. Hij kijkt me aan en zegt: “ik kan weer solliciteren voor een baan bij de douane op Sint Maarten, Nederlandse Antillen. De douane heeft daar een E-functionaris nodig.” Ik kijk hem aan en zeg dat hij dat direct moet doen als hij daar zin in heeft. In 1996 en 2000 heeft hij ook al gesolliciteerd, en hebben wij uitgebreid de voor- en nadelen, voor zover je die kan overzien, naast elkaar gelegd. Toen is de keus helaas niet op ons gevallen. Nu hebben we dan een derde kans. Drie keer is scheepsrecht. Ik hoef er niet te lang over na te denken. Alle voor- en nadelen zijn destijds al tegen elkaar afgewogen. Toen moesten de kinderen mee, nu hoeft dat niet meer, ze zijn groot genoeg. Kim, onze dochter, wil misschien samen gaan wonen met Jeroen. Destijds werkte ik nog fulltime in een interessante baan waar ik moeilijk afscheid van zou kunnen nemen. Nu werk ik parttime bij UPC op de klantenservice. Alleen mijn collega’s zal ik missen, maar verder is het geen probleem om mijn werk op te zeggen. Jack luistert naar mijn argumenten. Hij vindt dat ik gelijk heb en hij besluit nogmaals de voorlichtingsdocumentatie aan te vragen. Enige dagen later ligt het voorlichtingsboek in de brievenbus. Nou die postzegel heeft het ministerie zich ook wel kunnen besparen, het is nog hetzelfde boekwerk als in 1996. Zelfs de bedragen van de vergoedingen die er gegeven worden staan nog in guldens vermeldt, terwijl de euro toch al enige jaren geleden ingevoerd is. Maar goed we lezen nogmaals het boek door en besluiten door te gaan met de sollicitatie. Er zullen 3 ronden zijn. De eerste ronde is de selectie naar aanleiding van het ingevulde sollicitatieformulier. Voor de tweede ronde moet Jack een psychologische test doen. Afhankelijk

van dat resultaat, ga je door naar de derde ronde. Dat is een gesprek, met partner, voor de sollicitatiecommissie.

Wij besluiten om tegen niemand te vertellen dat Jack weer gesolliciteerd heeft voor deze functie. Eerst maar eens afwachten wat er verder uitkomt. Natuurlijk vertellen we het wel aan Kim, zodat zij ook in de gelegenheid is er over na te denken wat zij wil. Als ze gaat samenwonen met Jeroen, dan zou dat, als zij dat willen, in ons huis kunnen. Als ze niet wil gaan samenwonen, of niet in ons huis, dan moeten wij gaan overwegen wat wij met het huis gaan doen. Verkopen of verhuren. Allemaal zaken waar je over na moet denken, voordat de beslissing definitief is gevallen. Maar goed we hebben nog de tijd, eerst maar eens zien dat we de eerste ronde doorkomen.

DE SELECTIE

Het dagelijkse leven gaat gewoon door. Na een paar dagen ontvangen wij een ontvangstbevestiging van de sollicitatie, waarin de procedure uitgelegd wordt. De tweede ronde waarin de psychologische test afgenomen zal worden, zal over veertien dagen zijn. Jack zal hier echter geen uitnodiging voor ontvangen, want de door hem bijgevoegde uitslag van een eerdere psychologische test die door de dienst afgenomen is, voldoet volledig aan de eisen. We worden uitgenodigd om op maandag 7 augustus voor de sollicitatiecommissie te verschijnen, bij de belastingdienst in Utrecht.

Dat gaat dus nu wel heel erg snel. Zonder slag of stoot twee sollicitatieronden door. Nu wordt het toch echt heel serieus. Langzaam maar zeker beginnen de kriebels in de buik te komen. Een lichte opwinding overvalt me. Stel je voor..... drie jaar naar Sint Maarten. Wie kan dat nu geloven. “Wacht eerst nog maar eens af”, zegt Jack. “We zijn die commissie nog niet gepasseerd”. Ik ben ervan overtuigd dat we nu wel aangenomen worden. Drie keer is tenslotte scheepsrecht.

We zitten in de trein naar Utrecht. De auto hebben wij in Wijchen bij het station geparkeerd. Het is zoals vele dagen deze zomer bloedheet. De voortrazende trein passeert de sloom in het weiland staande koeien. De zweetpareltjes glinsteren op Jack zijn voorhoofd. Zou dit zijn van de warmte of zou ook hij nerveus zijn. Ik veeg mijn handen nog eens af, die zijn door de warmte zo nat geworden van het zweet dat ik ze eerst moet wassen voordat ik een van de mensen van de commissie een hand durf te geven. Nerveus blader ik in een tijdschrift, maar kan mijn gedachten er niet bijhouden. Wat voor vragen zullen ze stellen? Zijn we wel goed voorbereid? Ik kan me wel druk maken over het komende gesprek, maar dat heeft geen enkele zin. Vol goede moed komen wij bij het

ministerie aan. De portier heeft al doorgekregen dat we komen. We krijgen een bezoekerspasje en worden doorverwezen naar de tweede verdieping. Daar worden we door de secretaresse opgevangen. De commissie is nog bezig met een andere sollicitant of we maar even plaats willen nemen. De secretaresse wijst ons een wachtkamertje waar we kunnen wachten en biedt ons wat te drinken aan. Wij zijn wat aan de vroege kant en nemen plaats op de daarvoor bestemde stoelen. Het bekertje water wat de secretaresse komt brengen is snel geleegd. De klok aan de muur tikt de minuten weg. Na een kwartier zeg ik tegen Jack: “ dat doen ze vast expres, ons zo lang laten wachten, om te zien hoe we daarop reageren. In de Antillen duurt ook alles zo lang als je de boeken moet geloven.”

Jack lacht eens een keer en bladert voor de derde keer hetzelfde tijdschrift door.

Eindelijk gaat er een deur open en verschijnt er een man in de gang. Hij loopt bij ons naar binnen en geeft aan dat de commissie bijna zover is om ons te ontvangen. Ik controleer of mijn kleding correct zit, kijk Jack een keer aan om te zien of hij er ook netjes uitziet. De man komt terug en neemt ons mee naar een klein kantoortje aan de overkant van de gang. Binnengekomen zie ik achter een lange tafel die in trapeziumvorm is opgesteld drie mensen zitten. Twee heren en een dame. Een van de heren is een Antilliaan, de andere stelt zich voor als Leo Janssen, coördinator buitenlandzaken, en de dame in kwestie is een psycholoog die ons naar aanleiding van het gesprek zal beoordelen.

Een uur later lopen we met dubbele gevoelens naar buiten. We vragen ons af wat de zin is dat ik een vrije dag heb moeten nemen om mee te gaan naar dit gesprek. Gedurende de hele tijd heeft Leo Jansen het woord gericht tot Jack. De Antilliaanse man zat onderuitgezakt, bijna met zijn ogen dicht, te luisteren. De psycholoog maakte links en rechts wat aantekeningen. Aan het

einde van het gesprek heeft Leo dan wel aan mij gevraagd waarom de keus op ons zou moeten vallen. Hierop zei ik:” gewoon omdat wij zo’n leuk stel zijn, en drie keer is scheepsrecht”. We lopen door Utrecht terug naar het station. De lust is ons vergaan om nog gezellig te gaan shoppen. “Het is een uitgemaakte zaak”, zeg ik. “Ze weten al lang wie ze willen sturen, dit gesprek is alleen voor de vorm gehouden. Wij worden het in ieder geval niet, denk ik”. “Nou” zegt Jack, “eigenlijk is er aan het gesprek niet zoveel verkeerd gegaan, dus ik zie geen reden waarom ze ons niet zullen sturen”. Daar heeft hij dan ook weer gelijk ik, denk ik. Het gesprek is bij nader inzien best goed gegaan. Kortom, we zijn nog niets wijzer geworden en weten nog steeds niet waar we aan toe zijn. We zullen in ieder geval deze week nog bericht krijgen. Ja, woensdag zal Leo ons bellen, nog net op tijd voor we op vakantie naar Le Thoronet, een piepklein plaatsje in de Provence, gaan. We komen er al jaren in het huis van Jos en Toos. Zij hebben daar een heel fijn stekkie waar wij meerdere keren per jaar naar toe mogen en dan heerlijk tot rust komen. Wat kijk ik daar naar uit. Nog een paar dagen werken en dan is het zover. Koffers pakken en wegwezen, heerlijk. Deze keer gaan we drie weken.

Woensdag is een gewone werkdag. Ik heb vroege dienst dus ik moet om 8 uur op het werk zijn. Ik kijk op de wekker en zie dat ik nu toch wel haast moet gaan maken om op tijd te komen. Snel douchen en aankleden, een boterham eten en op weg naar mijn werk. Het is verboden je mobiele telefoon aan te laten staan op de werkvloer. Vandaag besluit ik om dat toch te doen, Tenslotte zit ik op een heel belangrijke uitslag te wachten van ons sollicitatiegesprek. Naar mate de dag vordert voel ik een rare kriebel in mijn buik opkomen. Ook ben ik lang niet zo geconcentreerd aan het werk als anders. Gelukkig heeft mijn supervisor niets in de gaten. Ik stuur via de e-mail een berichtje naar huis. Misschien kijkt Jack er wel naar en geeft hij me

antwoord. Ik vraag of hij al iets gehoord heeft. Na een paar minuten krijg ik inderdaad antwoord. Hij heeft nog niets gehoord en gezien het tijdstip van de dag zullen we ook wel niets meer te horen krijgen vandaag. Ik stuur hem een berichtje terug dat hij dan maar moet bellen. Tenslotte is het de afspraak dat wij vandaag gebeld zouden worden, dus willen we weten waar we aan toe zijn. Jack mailt mij terug dat hij niet zal gaan bellen maar dat we ervan uit kunnen gaan dat de keuze niet op ons gevallen is. Teleurgesteld ga ik aan het einde van mijn dienst naar huis. Jack vindt het ook jammer dat de keuze niet op ons gevallen is. Ik dring erop aan dat hij morgen toch even contact opneemt om te vragen wat de reden daarvoor is.

Vervolgens ga ik voorbereidingen treffen voor de vakantie. Morgen is de laatste dag dat ik moet werken. Vrijdagochtend zullen we om 5 uur vertrekken. De laatste was gedaan, koffers gepakt, lijstje gemaakt voor Kim dat ze onder andere naar de planten in de tuin moet kijken, en of ze van tijd tot tijd de vijver wil bijvullen.

Donderdag zit ik op het werk te dromen van de aankomende vakantie als ik ineens een binnenkomende mail in mijn mailbox krijg van Jack. Hij heeft contact opgenomen met het ministerie met de vraag waarom hij niets gehoord heeft. Het antwoord daarop was eenvoudig omdat de beslissing nog niet genomen is. Vanmiddag zal de beslissing genomen worden en dan worden we al dan niet gebeld. De schrik slaat me om het hart. Dus we hebben nog een kans! Zouden we dan toch...? Ik ben nog nooit zo zenuwachtig geweest. Mijn buik doet pijn, mijn handen trillen. Het is nu 11 uur. Iedere vijf minuten kijk ik op mijn horloge om te zien hoe laat het is. Ik denk na. Tussen twaalf en één hebben ze vast lunchpauze dus dan zullen we niets horen. Dan zal de commissie een keuze moeten maken, hierover moet vast gediscussieerd worden. Nu ja laat dat

dan twee uur duren, dus voor drie uur vanmiddag zullen we zeker niets horen. Ik ga weer door met mijn werk, maar ben er met mijn gedachten niet bij. Om drie uur mail ik Jack of hij al iets gehoord heeft. Nee dus. Uiteindelijk ga ik om vijf uur naar huis zonder enig bericht. Thuisgekomen vraag ik aan Jack of hij al iets weet. Helaas we zijn niet gebeld en het is nu al na vijf uur dus kunnen we ervan uitgaan dat de keuze niet op ons gevallen is. Jammer maar helaas. Ik ga mijn koffers verder inpakken, Jack gaat nog even naar het tankstation om benzine te tanken en de auto te wassen voordat we vannacht op pad gaan. Om kwart over zes komt hij thuis. Ik loop naar beneden om samen een borrel te drinken op onze vakantie. Als ik net onderaan de trap ben hoor ik boven de telefoon gaan. Ik ren naar boven en neem buiten adem de telefoon aan. Het is Leo Jansen. Hij vraagt of Jack in de buurt is. “Natuurlijk”, roep ik en ren weer naar beneden. Leo vertelt aan Jack dat de keus op ons is gevallen! Wij gaan naar Sint Maarten! Hij wenst ons een prettige vakantie en vraagt of wij bij terugkomst contact met hem op willen nemen. Ineens staat de hele wereld op zijn kop. We besluiten nog niemand wat te vertellen, eerst op vakantie.

’s-Nachts rijden we om vijf uur weg naar Zuid Frankrijk. Nog gauw de voorlichtingsgids van Sint Maarten ingepakt om daar alles eens rustig op een rijtje te zetten.

LE THORONET

Na een voorspoedige autorit, deze keer hebben we er maar tien en een half uur over gereden, komen we aan in het paradijs van Jos en Toos in Le Thoronet. Het huis ademt een sfeer van rust uit. Snel de koffer uit de auto gehaald en een heerlijk koel biertje uit de welgevulde koelkast gehaald. We nemen plaats in de buitenkeuken en genieten van het altijd overweldigende uitzicht. Wat is het hier toch mooi. We kijken uit over de bergen van de Provence in het district Var, genieten van de kruidige lucht veroorzaakt door de bloeiende tijm en rozemarijn. Loom zitten we in de zwoele avond te genieten van de rust. In de verte blaft een hond, de sterren staan volop aan de hemel en in het struikgewas ritselt een everzwijn op zoek naar iets eetbaars. Ik kijk Jack aan en vraag me af of hij zin heeft in het avontuur dat ons te wachten staat. Hij kijkt me aan en vraagt aan mij of ik er zin in heb. “Twee zielen een gedachte”, zeg ik tegen hem. We maken een schema wat we moeten doen en in welke tijdsspanne. Gelijkertijd nemen we de beslissing om deze keer niet 3 weken te blijven zoals afgesproken was maar dat we na 2 weken al naar huis zullen gaan. We hebben immers veel te regelen en op dit moment hebben we beiden niet de rust om volledig van deze vakantie te genieten. Dinsdag gaan we naar de markt in Lorques, dat vind ik altijd een leuk uitstapje. Een oud Provençaals plaatsje met mooie grote platanen waaronder de vele marktkraampjes het straatbeeld vullen. Veel gekleurde Provençaalse stoffen, diversen heerlijke geitenkaasjes, honing en andere lekkernijen, kramen vol met kruiden en specerijen en niet te vergeten de rotisserie waar heerlijke kippen aan het spit gebruikt worden, gekruid met rozemarijn en onderin een bak met aardappels die bakken in het druipende vet van de kip. Zalig gewoon. Het water loopt me in de mond. We nemen plaats op een terrasje, bestellen naar goed Frans gewoonte een biertje. We kijken naar de voorbijgangers. Om ons heen horen we diverse talen.